

ת"פ 59733/06/22 - ב.ו.י.ו בע"מ, גיל בוז'י נגד מדינת ישראל - מע"מ אשדוד

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 59733-06-22 מע"מ אשדוד נ' ב.ו.י.ו בע"מ ואח'

לפני כבוד השופט יהודה ליבלין
המבקשים

1. ב.ו.י.ו בע"מ
2. גיל בוז'י

נגד

המשיבה

מדינת ישראל - מע"מ אשדוד

החלטה

לפני בקשת הנאשמים (המבקשים) להורות על העברת מקום הדיון בהליך זה, לבתי משפט השלום במחוז מרכז, וזאת בטענה שלבית משפט זה אין סמכות מקומית לדון בכתב האישום שהוגש.

נטען, כי בהתאם לסעיף 6 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, (להלן - "**חסד"פ**"), הסמכות המקומית לדון בכתב אישום נתונה לבית המשפט שבאזור שיפוטו בוצעה העבירה כולה או מקצתה, או נמצא מקום מגוריו של הנאשם.

נטען בהקשר זה, כי אין חולק שמקום מגורי הנאשמים איננו במחוז דרום אלא ביישובים המצויים, על פני הדברים, במחוז מרכז, וכי העבירות אף הן לא בוצעו במחוז דרום, בין משום שמקום מושבם של רואי החשבון ומנהלי החשבונות של הנאשמים הם בראשון לציון ורמת גן, ובין משום שמקום מושבן של החברות שחשבוניותיהן נוכו לכאורה שלא כדין הוא במחוז מרכז או מחוז תל אביב, שם לכאורה נמסרו החשבוניות.

הנאשמים מבססים את טענתם על החלטת בית המשפט המחוזי בת"פ (ת"א) 47762-03-15 **מדינת ישראל נ' אבו כאטר** (פורסם במאגרים משפטיים 19.05.2015), שם נקבע על-פי הטענה, שאין אחיזה בלשון סעיף 117(ב) לחוק מע"מ, לכך שעבירה של ניכוי מס תשומות שלא כדין משתכללת עם הגשת הדו"ח.

יצוין, כי הנאשמים מעלים טענות שונות ביחס למירב הזיקות ונזכות הצדדים והעדים ביחס למיקום הדיונים בכתב אישום זה, אך בכל הכבוד, ככל שיש לנאשמים טענה בהקשר זה אזי על הנאשמים לפנות בבקשה מתאימה לנשיאת בית המשפט העליון, בהתאם לסמכות הקבועה בסעיף 78 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד - 1984.

המאשימה מתנגדת לבקשה, וטוענת כי העבירות בוצעו בתחום שיפוטו של בית משפט זה, היות שהדו"חות, שבהם נדרש

ניכוי מס התשומות, הוגשו למנהל מע"מ אשדוד.

לאחר עיון בטענות הצדדים, אין בידי לקבל את הבקשה, ויש לומר כי מסקנתי שונה ממסקנת בית המשפט המחוזי בפרשת אבו כאטר הנ"ל.

אין חולק כי לאור מקום מושבם של הנאשמים, הסמכות המקומית לדון בכתב האישום איננה נתונה לבית משפט זה, אך מנגד, סעיף 6 לחסד"פ קובע, כי הסמכות המקומית תהא נתונה לבית המשפט בו בוצע העבירה **כולה או מקצתה**. בעניין זה טוענת המאשימה כי העבירה בוצעה בעת ששודרו הדוחות למשרדי מע"מ אשדוד, שאז הושלמה העבירה ועל כן הסמכות המקומית נתונה לבית משפט זה.

טוענים הנאשמים כי מקום ביצוע העבירה הוא במקום שבו נמסרו החשבוניות לידי הנאשמים, ולטענתם ככל הנראה העניין בוצע במחוזות מרכז או תל אביב.

איני מקבל טענה זו. מעבר לכך שהנאשמים אינם מצביעים במדויק על מקום מסירת החשבוניות, הרי שאין בכך משום עבירה, כל עוד לא התבקש ניכוי מס תשומות על בסיס אותן חשבוניות. אבהיר, גם אם נמסרו לידי פלוני חשבוניות מס כוזבות והוא אוחז בהן, אין בכך כל עבירה כל עוד לא נעשה בהן שימוש. לפיכך, מקום מסירת החשבוניות איננו מקום ביצוע העבירה.

טענה נוספת היא הטענה, כי הדו"חות שודרו על ידי רואה החשבון ומנהל החשבונות ממשרדיהם בראשון לציון וברמת גן, ועל כן זהו מקום ביצוע העבירה.

איני מקבל טענה זו במלואה, היות שמקום שיגור הדו"חות הוא רק צד אחד של הפעולה והגשת הדו"חות מסתיימת בעת קליטתם במקום המיועד לכך על פי חוק מס ערך מוסף, תשל"ו - 1975, הוא משרד הממונה האזורי בו רשום העוסק המורשה שמבקש את ניכוי מס התשומות, ובענייננו מדובר במשרדי מנהל מע"מ אשדוד.

על מנת להמחיש את האבסורד, לגישתי, הכרוך בקבלת טענת הנאשמים, ניתן לפנות לסיטואציה שבה הנאשמים נעזרים בשירותי רואה חשבון היושב מחוץ לשטח השיפוט של מדינת ישראל ומשגר משם את הדו"חות, שאז בהתאם לגישתם של הנאשמים אין מדובר בעבירה שבוצעה בישראל כלל, וחוצר מכך, ככל שמדובר במדינה שלט חלים לגביה התנאים הקבועים בסעיף 14 לחוק העונשין, תשל"ז-1997, כלל אל ניתן לאכוף אותה בישראל, וזאת אף שקורבן העבירה היא מדינת ישראל, המאפשרת את ניכוי מס התשומות על בסיס הדו"חות ששוגרו מחוץ לשטח שיפוט, וייתכן אף שמחזירה לעוסק המורשה על בסיס אותם דוחות, את הסכום בו עולה מס התשומות שנוכה על מס העסקאות שדווח. מן האמור ניתן ללמוד, כי העבירה מושלמת שעה שהדיווח מתקבל ונקלט במשרדי מע"מ.

לאור האמור, איני מקבל כאמור את החלטת בית המשפט המחוזי בעניין אבו כאטר הנ"ל, הנשענת את לשון סעיף 117(ב) לחוק בלבד, ובהתעלם, בכל הכבוד, מכלל הוראות חוק מע"מ, שעל בסיסן יש להסיק, כי העבירה של ניכוי מס התשומות מושלמת רק כאשר היא נמסרת במשרד המונה האזורי הרלוונטי. היות שכך, ולו מקצת העבירה בענייננו

בוצעה במשרדי מע"מ אשדוד, וכתב האישום הוגש כדין לבית משפט זה.

לבסוף אומר, כי הטענה, ולפיה קיום הדיון בבית משפט זה תהווה פגיעה בהליך הוגן, היא טענה בעלמא, בפרט נוכח העדרו של הסבר במה שונה באופן מהותי מיקומו של בית משפט זה, ביחס למקום מגורי הנאשם באור יהודה, אל מול שלל בתי המשפט במחוז מרכז.

אחתום את הנימוקים, בהפנייה לפסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 7067/07 **חיים נתנאל בע"מ נ' שר המשפטים פרופ' דניאל פרידמן** (פורסם במאגרים משפטיים 30.8.2007), בו נקבע כך:

"רעיון הסמכות המקומית של ערכאות שיפוטיות מייסד עצמו על מספר טעמים, מהם שנותרו לשריד ממציאות נורמטיבית שאינה תקפה עוד או שאין נוהגים על-פיה בשיטתנו, כמו הרעיון של משפט בתוך הקהילה ומוסד המושבעים שצמח ממנו; ומהם שרלוונטיים גם לימינו-אנו, כמו הצורך בייעול פעולתה של המערכת המשפטית, חלוקת העומס למספר מוקדים והבטחת נגישות נוחה של בעלי-הדין לבתי-המשפט (בש"פ 11637/04 מדינת ישראל נ' זוזיאשווילי, פ"ד נט(4) 229, 235 (2005); יואל זוסמן סדר הדין האזרחי 78 (שלמה לויין עורך, 1995). **בחלק מן המקרים, מקהה המרחק הגיאוגרפי הקצר שבין נקודות שונות על מפת הארץ את נפקותם של חלק מן הטעמים שבבסיס הרעיון, ומתמעטת נחיצותו. 'בניגוד לסמכות העניינית', נקבע בפסיקה, 'אין הסמכות המקומית נתפסת כמצויה בליבה של סמכות השפיטה'** (רע"א 188/02 מפעל הפיס נ' כהן, פ"ד נז(4) 473, 477 (2003). ראו גם רע"א 6920/94 לוי נ' פולג, פ"ד מט(2) 731, 734 (1995); רע"א 11556/05 קמור רכב בע"מ נ' חימו (טרם פורסם, 27.2.06)). אך יש מבין הרציונלים השומרים על טעמים גם בחלוקה השנים, ובעיקר אמורים הדברים בחלוקת הנטלים - המקצועי והמנהלי כאחד - בין מספר ערכאות במקומות שונים." [ההדגשה שלי - י.ל.]

על יסוד כל הטעמים המפורטים לעיל, אני דוחה את הטענה להעדר סמכות מקומית של בית משפט זה.

ניתנה היום, א' חשוון
תשפ"ג, 26 אוקטובר
2022, בהעדר הצדדים.
יהודה ליבליין, שופט